

Óli "Kú".

Þitt motal almoga barna þjóðarinnar, þeirra, er nefndur voru
"flakkarar", var Óli Kú, en því var hann svo nefndur, að hann
virkist elski hafa getað gjótt neim greinarmun í einu tólu og
flévitólu. Atvinnu hans var, ef atvinnu steyldi Kalla, að ferðast
um sveit sína og nálægar sveitir, með einhverjum skeppnum í
effir draði og oftast með hestum, klýr eða kindum til fódurs eða í
skiffum fyrir aðra gjósi. Væri hann spurður, hvað hefði með-
ferðis og þó það voru fúð klýr, sagði hann:

"Eg er með fúð Kú, eða ég er að setja eina klýr."

Vegna þessa var hann kalladur Óli "Kú" og hann var jafn-
vel svo einfaldur, að nefna sig þannig sjálfur.

Óli Kú var í sveitinni alla sína æfi og aldrei hafði hann
komist svo langt, að læra fróðin ætt, né heldur að vera
fermdur, en los var hann nokkurn veginn og það jafnvel
í skrift, svo, að hann gat lesid utan á sendi bréf á öllum
hjálpum. Hann var því oft í sendi ferðum með bréf og smá sendingum
boja- og sveita-í milli, oft og einn þringa bréf og aðrar send-
ingar, sem á lá að komist fljótt og vel til skila, því á eitan löngu
og trúverðugri manni var eldi hóf að hugsa sér. Hann sýndi það
oft, að hann mat allt sem hann var trú að fyrir, sem sitt eigið líf, og
komist oft í miklar hettur á ferðalögum sínum yfir ár og óvægu
í fjáttum rými í vordum vordum.

Óliki var afar-vestilsloper að lítramsbundnum og úþliti, lítilt
 vexti og svo vöðvagrammum, að naunnast sást mót fyrir kálfum
 í fötleggjum hans né þjóci og á andliti hans virstist stímmid
 eith hylja nakin beinir; augum voru stór og grá, nefid lítilt
 og flath, munnurinn stór og hában lítil og totumyndid, mál-
 kinnurinn há og sterkur, háid ljósgulur hjjúngur, sem lafði
 langt niður í háls; lítilstáttan steggubba hafði hann undir höttumum
 og nokkur há ofan á nefbroddinum, sem sultardroponum sat á
 of draup of, hvort sem honum var heith eða kalt. Óliki var
 léttur í fótum og fjörugur í hreyfingum og var sagt, að fljóttust hestur
 hefdu elti roð við honum, ef hann reyndi sig við þá og aldrei
 mældist hann, hversu hart sem hann hljóf.

Medal annara einkeima á Óla kú, voru þau að hann var forvitinn
 nið og var með nefid ofan í allu; hann vissi þó einu allu sem
 sagt var og gerdist á leigumum, en svo orð var var hann, að hann
 sagði engum neith of því, þó á hann voru genjid og hann spurdu
 í þaula. Ef hann hafði einhverja hugmynd um að brúkaupsveizla
 eða erfisdrýgtinu voru haldin í sveitinni eða nálognum, ^{héröðum} var Óliki
 sjálfsoð bodfenna í veizlumum og var þá oft veizt að honum með
 hlátri og háþglásun; tótt hann því öllu með jafnadar góði, en var
 þá mástle óþopilega orðvatur og meindogur í orðum við þann
 sem hann átti orðastad við, því hann gat veid fundinum og fljóttur
 til soars, ef á hann var leidd.

4
3

Einslivsveigisinni bar svo við, að fjötmennum brúðkaupsveigla var
haldin í næstu sveit og lét Óli kú ekki segja sér það hví var
að fara þangað á bodinum.

Leiðslu þessari var gámar maður, kunnur nýgj fyrri þad, hól
mikkil söngmaður hann var og krókur alls fagnadar. Innam
þessum hafði orðid þad á fyrri tímum ári, að taka fram hjá konu
sinni og féll honum þad illa, að svo stýldi fara.

Óli kú konn ekki í veiglusáðinum fyr en það fólts allt var seft
að bodnum og var honum varnað þess, sem munt var, að hann fór
inn í veiglusálinu meðan veiglugestir sátu að svadingsi; hann
var því látinn setjast inn í eldhús og gaf búrkonan honum
vel að borða, en svo setti hann lagi og skaut út að hjaldum,
mat höfuðid inn í gottinu steinspejandi og leit yfir þad
sem þar gerdist; kemur þá fram hjá fötumadurinn auga á
hann, kallar upp og segir:

"Vei, hvað só ég! Þarna er þá Óli kú konninn, ljós lifandi!
Hreydu Óli! Komdu inn til okkar og láttu okkur heyrna
hvað þú kaurt í fróðunum, þó ekki sé nú annað."

"Eg kaur nú lítið," sagði Óli kú, og hreyfði sig hvergi en
glásti inn í veiglusálinu, eftir sem áður.

"Þú kaurt víst eitthvað í bodordunum?" sagði maðurinn
"eda kaurt eitthvert í þeim heldur?"

"Í bodordunum? - Þad er nú lítið" sagði Óli

X4.

"Ja, láttu okkur þarna heyrna hvað þú kaupt. Vertu þarna
eðri þeiminn, Kjáinn þinn!"

"Ég er nú svo miltill, Kjáinn", sagði Óli, að þú verður þá að
mína mig á, ef ég hef það vitlaust."

"Já, sjálfsagt! Það skal ég gjöra." sagði maðurinn.

Höf þá Óli þú kaupt sína og sagði:

"Sjöttu bodord: þú skalt eðri hordóm drýggja." -- Var
þetta vitlaust?

= - =

Þegar Óli þú var dáiinn, var hann jandinn að Skálholti eftir söslaport að sumri tíl;
var megin til þess, að tvingja lólið til þess, en endstaklið stakaport í Kírúluhlé-
urnar höfð: þú skalt eðri hordóm drýggja. Sína kring: þinnur: Ólaf, vottinn jandinn. (Þetta er það
að ég hafi stífað um þetta í áðrum stadi og þú miltill áfarlagar). J. P.